

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Lachmanna a Mgr. et Mgr. Lenky Bahýľové, Ph.D. v právní věci

žalobce: **Dopravní rozvojové středisko ČR a.s.**, IČO: 25710761
sídlem Na Kavčích horách 1103/4, Praha 4

zastoupeného Mgr. Blankou Schneiderovou, advokátkou,
sídlem Kytlická 780/12, Praha 9

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, Praha 1

za účasti: 1) **KOVOŠROT GROUP CZ s.r.o.**, IČO: 28674286
sídlem Ke Kablu 289/7, Praha 10

zastoupené Mgr. Janem Šafránkem, advokátem
sídlem Na příkopě 859/22, Praha 1

2) **Dopravní podnik hl. m. Prahy, akciová společnost**, IČO: 00005886
sídlem Sokolovská 217/42, Praha 9

o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 27. 3. 2015, čj. 138/2013-130/SPR/18

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 27. 3. 2015, čj. 138/2013-130/SPR/18, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč, a to do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Blanky Schneiderové, advokátky.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

III. Osoba zúčastněná na řízení č. 1 nemá právo na náhradu nákladů řízení.

IV. Osoba zúčastněná na řízení č. 2 nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení a vymezení sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí Ministerstva dopravy ze dne 27. 3. 2015, čj. 138/2013-130/SPR/18, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti usnesení Drážního úřadu („drážní úřad“) ze dne 4. 12. 2014, čj. DUCR-70531/14/Le.
2. Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán prvního stupně zastavil řízení ve věci žádosti žalobce ze dne 31. 1. 2013 o zrušení železniční dráhy – vlečky, koleje č. 10 v km 1,192 až km 1,541 (tzv. „spojovací koleje Severního hostivařského systému“), situované na pozemcích parc. č. 378/91 a parc. č. 378/7 v katastrálním území Praha – Štěrboholy, obec Praha, evidovaných na listu vlastnictví 497 vedeném Katastrálním úřadem pro hl. m. Prahu, katastrálním pracovištěm Praha (dále též „vlečka“). Důvodem zastavení řízení bylo neprokázání vlastnického práva žalobce k vlečce.
3. Napadeným rozhodnutím, které bylo žalobci doručeno dne 27. 3. 2015, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí a toto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

II. Rozhodnutí žalovaného (napadené rozhodnutí)

4. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí rekapituloval obsah žádosti o zrušení vlečky a doklady předložené žalobcem k prokázání vlastnického práva k vlečce. Rovněž shrnul předchozí průběh správního řízení. Uvedl, že drážní úřad po opakovaném zrušujícím rozhodnutí žalovaného spolu s oznámením o pokračování v řízení a výzvou k doplnění podání a doložení vlastnictví vlečky vydal dne 22. 5. 2014 pod čj. DUCR-29647/14/Le usnesení o přerušení řízení, proti němuž žalobce neúspěšně brojil odvoláním.
5. Žalovaný setrval na závěrech vyslovených k problematice vlečky coby samostatné věci v právním smyslu v rozhodnutí ze dne 20. 10. 2014, čj. 138-2013-130-SPR/12, kterým zamítl odvolání proti označenému usnesení o přerušení řízení, a v jemu předcházejícím rozhodnutí ze dne 14. 2. 2014, čj. 138-2013-130-SPR/5, přičemž z odůvodnění obou těchto rozhodnutí obsáhle citoval.
6. Žalovaný je přesvědčen, že vlečka je samostatnou věcí v právním smyslu a nikoli součástí předmětných pozemků, na nichž je umístěna. Žalobce podle žalovaného v řízení o žádosti o zrušení vlečky nedoložil, že by byl jejím vlastníkem. Žalovaný v tomto směru posoudil, že dráha je samostatnou věcí v právním smyslu a současně stavbou z občanskoprávního hlediska. Dráha podle žalovaného nemá povahu pouhého ztvárnění pozemku, její vnější znaky z ní činí věc v právním smyslu. Oddělením dráhy od pozemku, na němž dráha leží, by podle žalovaného rovněž nedošlo k funkčnímu znehodnocení pozemku. Žalovaný doplnil, že dráha jakožto samostatná věc není v souladu s katastrálními předpisy předmětem evidence v katastru nemovitostí a ani věcná a jiná práva k dráze této evidenci nepodléhají. Nepřisvědčil námitce žalobce, že z katastru nemovitostí nevyplyvá žádné omezení vlastníka pozemků, s tím, že z této skutečnosti nelze usuzovat, že vlečka nemůže být ve vlastnictví osoby odlišné od vlastníka pozemků.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

7. K námitkám žalobce poukazujícím na nabytí vlastnického práva k vlečce v dražbě žalovaný z notářského zápisu o provedení dražby a z potvrzení o nabytí vlastnictví jednoznačně vyvodil, že žalobce nabyl pouze pozemky včetně jejich součástí, nikoli pak vlečku jakožto samostatnou věc v právním smyslu. Měl za to, že předávací protokol coby soukromá listina, která je s protokolem o provedené dražbě coby veřejnou listinou, nemůže jako důkaz o nabytí vlastnického práva obstát. Na uvedených závěrech se přitom podle žalovaného nic nezměnilo ani po 1. 1. 2014.
8. Žalovaný rovněž odmítl argumentaci žalobce poukazující na § 6 odst. 5 zákona č. 338/1992 Sb., o dani z nemovitých věcí, ve znění pozdějších předpisů s tím, že tam uvedenou definici není možno použít na vztahy upravené zákonem č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OZ 1964“), zákonem č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „OZ 2012“) či zákonem č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o dráhách“).
9. Žalovaný doplnil, že stanovisko drážních správních úřadů ohledně charakteru vlečky jako samostatné věci v právním smyslu podporují i rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1221/2002, či ze dne 28. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1118/2005.
10. Žalovaný konstatoval, že vlečku od pozemků oddělit lze, přičemž účelnost koncepce vlečky jako samostatné věci v právních vztazích podle jeho přesvědčení podporují i jím označená ustanovení zákona o dráhách. Závěry vyslovené ve zmíněném rozhodnutí Nejvyššího soudu pak podle žalovaného zůstávají v platnosti i po nabytí účinnosti OZ 2012, neboť vlastníkem samostatné vlečky byla k okamžiku nabytí účinnosti OZ 2012 osoba odlišná od vlastníka pozemku pod ní.
11. Žalovaný se rovněž neztotožnil s argumentací, že žalobce nabyl vlastnické právo přinejmenším vydržením na základě oprávněné držby v dobré víře, počínaje dobrovolnou dražbou provedenou dne 28. 8. 2002. S odkazem na rozhodnutí Nejvyššího soudu a Ústavního soudu uzavřel, že pro oprávněnost držby vlečky není rozhodný subjektivní názor žalobce, že na základě dobrovolné dražby vlečku nabyl, ani to, že jeho vlastnictví posléze nikdo nezpochybnil. Žalobce nemohl být podle žalovaného od počátku v dobré víře ohledně oprávněnosti držby vlečky právě proto, že notářský zápis z provedené dražby nezachycuje převod vlečky jako samostatné věci v právním smyslu. Uvedený závěr pak podle žalovaného platí zvláště s přihlédnutím k charakteru notářského zápisu coby veřejné listiny.
12. Žalovaný uzavřel, že žalobci se nepodařilo prokázat vlastnické právo k vlečce a tím osvědčit aktivní legitimaci k podání návrhu na její zrušení podle § 5 odst. 4 zákona o dráhách. Neschopnost prokázat vlastnictví dráhy přitom podle žalovaného zatěžuje žádost o její zrušení natolik podstatnou vadou, že nebylo možno v řízení pokračovat. Drážní úřad tedy podle žalovaného správně prvostupňovým rozhodnutím řízení zastavil.

III. Žaloba

13. Žalobce v podané žalobě namítal, že své vlastnické právo k vlečce doložil dostatečně a právní názor drážního úřadu a žalovaného tak není správný.
14. Žalobce uvedl, že považuje za nesporné, že je vlastníkem předmětných drážních pozemků, které vydražil v opakované dobrovolné dražbě. Předmětné pozemky byly podle žalobce prodávány jako drážní pozemky, z čehož podle žalobce vyplývá, že k nim náleží dráha, v daném případě vlečka. Žalobce byl přesvědčen, že vlastnictví k dotčené vlečce nabyl

společně s nabytím vlastnictví drážních pozemků. Uvedený závěr podle žalobce potvrzuje i obsah předávacího protokolu sepsaného při převzetí vydražených pozemků, kdy byl žalobce původním vlastníkem ubezpečen o tom, že na něj přechází i vlastnické právo k vlečce. V této souvislosti pak žalobce popsal okolnosti svědčící o vlastnickém právu k vlečce právního předchůdce žalobce.

15. Žalobce dále uvedl, že o svém vlastnickém právu k vlečce nepochyboval i s ohledem na to, že předmětné pozemky byly v dražební dokumentaci specifikovány tak, že na nich nevážnou žádná práva ani závazky. Stejně tak lze podle žalobce legitimně předpokládat, že případná omezení vlastnického práva by byla zaznamenána v katastru nemovitostí. Ve světle těchto skutečností nemůže podle žalobce obstát závěr žalovaného, že žalobce nabyl pouze vlastnické právo k pozemkům, když se notářský zápis o vlečce nezmiňuje. Zdůraznil, že předmětný notářský zápis pouze osvědčuje průběh dražby. Nadto je podle žalobce v protokolu o provedené dražbě uvedeno, že na předmětu dražby nevážnou žádná práva ani závazky.
16. Žalobce doplnil, že své vlastnické právo k drážním pozemkům a vlečce od počátku jeho nabytí aktivně uplatňuje a brání. Přitom poukázal na to, že drážní úřad i žalovaný měli v minulosti na základě shodných podkladů vlastnické právo žalobce k vlečce za prokázané. V této souvislosti žalobce poukázal na závěry vyslovené v rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2011, čj. 97/2011-130-SPR/2, které jeho stanovisko podle jeho přesvědčení podporují. Doplnil, že vyhovující rozhodnutí drážního úřadu bylo nakonec v uvedené věci zrušeno, došlo k tomu však na základě odvolání osoby, která byla nesprávně vzata za účastníka řízení podle § 27 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). V tomto směru žalobce doplnil, že s ohledem na faktický stav vlečky, kterou tvoří oboustranně slepá, nepoužitelná dráha – koleje, které jsou na jedné straně na sousedních pozemcích zcela odstraněny a na straně druhé zasypány, nemůže její zrušení žádným způsobem ovlivnit provozovatele jiných vleček v této průmyslové oblasti.
17. Žalobce dále poukázal na to, že vlastnické právo k vlečce nebylo podle jeho názoru nikdy právně relevantním způsobem zpochybněno. I sama osoba zúčastněná na řízení č. 1 v minulosti několikrát výslovně uznala vlastnické právo žalobce k vlečce, byť se v jiných případech nepravdivě prohlašovala za jejího vlastníka. Žalobce pak byl o svém vlastnickém právu ujištěn mj. i v řízení vedeném u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 12 C 149/2003, kde soud v průběhu řízení seznámil účastníky řízení se svým právním názorem.
18. V neposlední řadě žalobce poukázal na to, že předmětné drážní pozemky jsou v katastru nemovitostí evidovány jako ostatní plocha – dráha, což dle katastrálních vyhlášek znamená, že se jedná o pozemky s dráhou železniční, tramvajovou, trolejbusovou nebo lanovou s vlastní dopravní cestou. Žalobce byl proto přesvědčen, že „*drážní pozemek se de facto rovná dráha*“. Z tohoto důvodu pak podle žalobce vlečka nepodléhá samostatné evidenci v katastru nemovitostí.
19. Žalobce má za to, že vlastnické právo k vlečce řádně doložil, přičemž jej uznal i žalovaný ve svém rozhodnutí ze dne 22. 11. 2011, čj. 97/2011-130-SPR/2. I kdyby snad v dobrovolné dražbě nabyl vlastnické právo pouze k drážním pozemkům, namítal, že vlastnické právo vydržel, když je od srpna 2002 v dobré víře, že je na základě dobrovolné dražby jejím výlučným vlastníkem, své vlastnické právo aktivně vykonává, přičemž jeho vlastnické právo nikdo nezpochybňoval. Napadené rozhodnutí tak stojí na nesprávném právním

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

posouzení věci. Doplnil, že se zrušení vlečky domáhá u drážního úřadu již 10 let, přičemž pociťuje, že drážní úřad straní tamním provozovatelům vleček.

20. K závěrům žalovaného stran § 6 odst. 5 zákona č. 338/1992 Sb. žalobce uvedl, že citované ustanovení vypovídá o stavebnětechnickém vztahu pozemku a vlečky (zpevnění pozemku vlečkou), nikoli o stavu právním. Žalovaný podle žalobce pominul, že právě tento stavebnětechnický stav svědčí o neoddělitelnosti pozemku a vlečky, kdy tento zákon považuje vlečku za zpevněnou plochu pozemku, tedy jeho součást, z čehož se pak podle žalobce odvíjí i vzájemný právní vztah.
21. Dle žalobce žalovaným citovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 8. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1221/2002, či ze dne 28. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1118/2005, spíše podporují tvrzení žalobce. Ustálená judikatura Nejvyššího soudu vychází z toho, že u pozemků evidovaných v katastru nemovitostí jako ostatní plocha představuje jejich druhové určení, v tomto případě dráha, pouhé ztvárnění pozemku. V tomto směru žalobce poukázal na závěry vyslovené v rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 737/2002.
22. K závěrům stran nedostatků dobré víry žalobce nesouhlasil s účelovou aplikací právních závěrů Nejvyššího soudu na daný případ. Žalovaný například podle žalobce nerespektuje Nejvyšším soudem akcentované posuzování omluvitelnosti omylu na základě objektivních hledisek a podle žalobce hrubě zkresluje skutkové okolnosti související s nabytím vlastnického práva k pozemkům a vlečce. Žalobce byl objektivně v omluvitelném právním omylu, že se vydražením stal vlastníkem vlečky. V tomto názoru byl posléze utvrzen i předběžným právním názorem sděleným Obvodním soudem pro Prahu 10.

IV. Vyjádření žalovaného

23. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 18. 6. 2015 setrval na argumentaci obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Poukázal na závěry vyslovené v odůvodněních rozhodnutí ze dne 14. 2. 2014, čj. 138/2013-130-SPR/5, a ze dne 20. 10. 2014, čj. 138/2013-130-SPR/12. S odkazem na § 9 písm. j) vyhlášky č. 177/1995 Sb., kterou se vydává stavební a technický řád drah, ve znění pozdějších předpisů, dovodil, že pokud by dráha byla součástí pozemku pod ní dne 28. 8. 2002, jak tvrdí žalobce, bylo by předmětné ustanovení vyhlášky č. 177/1995 Sb. nadbytečné. Dané ustanovení přitom považuje pozemek za součást dráhy, nikoliv naopak. Žalovaný doplnil, že podle § 120 odst. 1 OZ 1964 ve spojení s § 25 odst. 2 zákona č. 51/1964 Sb., o drahách, ve znění pozdějších předpisů, účinného v době vzniku předmětné dráhy, bylo a je možné dráhu jako samostatnou věc snést, a tudíž splňovala kritéria samostatné věci podle § 120 odst. 1 OZ 1964. Železniční dráhu je podle žalovaného možné snést, rozebrat a na jiném místě znovu složit.
24. Žalovaný dále ve vztahu k žalobním tvrzením uvedeným v posledním odstavci části II. žaloby navrhoval, aby soud postupoval podle § 120 odst. 3 o. s. ř. s tím, že žaloba jen co do odůvodnění je podle § 68 písm. d) s. ř. s. nepřipustná a měla by být dle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnuta.
25. Žalovaný dále setrval na svých závěrech ve vztahu k předávacímu protokolu, jehož obsah je v rozporu s notářským zápisem o provedené dražbě, a k jejich důkazní hodnotě. Shodně tak žalovaný poukázal na závěry vyslovené v odůvodnění Napadeného rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

k námitce žalobce, že v dražební dokumentaci ani v katastru nemovitostí není zmíněno, že by předmětné pozemky byly zatíženy jinými právy nebo závazky.

26. K námitkám poukazujícím na rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 11. 2011, čj. 97/2011-130-SPR/2, žalovaný odkázal na své závěry k důkazní hodnotě notářského zápisu a předávacího protokolu. K tvrzení absence zpochybnění vlastnického práva účastníky řízení žalovaný uvedl, že řízení o zrušení dráhy podle § 5 odst. 4 zákona o dráhách není řízením sporným podle § 141 správního řádu, a tudíž měla vést odvolací správní orgán zásada materiální pravdy dle § 3 správního řádu. Doplnil, že v řízení předcházejícím vydání tohoto rozhodnutí navíc žalobce nebyl schopen poskytnout přesné staničení dráhy, což jeho návrh na zrušení vlečky zatížilo vadou nedostatečné určitosti ve smyslu tehdy účinného § 37 odst. 1 OZ 1964, neboť určení dráhy jen pozemkem je nedostačující, právě s ohledem na její charakter samostatné věci. V době řízení předcházejícího vydání rozhodnutí čj. 138/2013-130-SPR/5 však podle žalovaného marně uplynuly jak subjektivní, tak objektivní lhůta dle § 96 odst. 1 správního řádu, takže nebylo možné zahájit přezkumné řízení. Žalovaný doplnil, že tuto vadu zhojil právě vydáním rozhodnutí čj. 138/2013-130-SPR/5. Pokud žalobce napadá předmětnou žalobou vedle Napadeného rozhodnutí i rozhodnutí čj. 97/2011-130-SPR/5, měla by být jeho žaloba podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. v této části odmítnuta.
27. K argumentaci žalobce stavem dráhy žalovaný uvedl, že s ohledem na zásadu *nemo turpitudinem suam allegare potest* nemůže žalobce svou žalobu respektive návrh na zrušení dráhy odůvodňovat špatným stavem dráhy s absencí provozuschopnosti, ačkoliv by měl žalobce naopak sám podle § 20 odst. 1 zákona o dráhách povinnost udržovat dráhu v provozuschopném stavu, pokud by byl jejím vlastníkem. Pokud by se tak v budoucnu prokázalo jeho vlastnické právo k předmětné vlečce, současně by podle žalovaného musel drážní správní úřad zahájit správní řízení pro spáchání správního deliktu podle § 51 odst. 2 písm. a) zákona o dráhách, jehož by se za takových okolností žalobce dopustil porušením povinnosti podle § 20 odst. 1 zákona o dráhách. Žalovaný doplnil, že právě nedostatečná jistota ohledně vlastnictví vlečky brání drážnímu správnímu úřadu zahájit správní řízení o porušení povinnosti podle § 20 odst. 1 zákona o dráhách, které by s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* musel vzápětí zastavit.
28. Podle žalovaného se zřetelem k řízení vedenému u Obvodního soudu pro Prahu 10 neobstojí argumentace žalobce, že jeho vlastnické právo nebylo nikdy právně relevantním způsobem zpochybněno.
29. K žalobcem odkazovaným rozhodnutím Nejvyššího soudu, z nichž žalobce dovozuje, že dráha představuje toliko zpevněnou plochu pozemku, žalovaný uvedl, že údaj o způsobu využití pozemku podle bodu 2 Přílohy 1 k vyhlášce č. 190/1996 Sb. však v případě dráhy sleduje stejný účel jako zanesení osy kolejí železniční tratě do souboru geodetických informací podle § 5 odst. 2 písm. a) téže vyhlášky, totiž poskytnutí informace uživateli katastru o tom, že na určitém pozemku vede dráha, z čehož pro vlastníky pozemků a jejich uživatele v obvodu dráhy a v ochranném pásmu dráhy vyplývají určité povinnosti a omezení, zejména podle zákona o dráhách, stanovené např. v jeho § 4a, § 7 odst. 3 nebo § 22 odst. 3 písm. b) a odst. 4. Kromě toho uvedené údaje identifikují podle žalovaného vznik imisí na dotčených pozemcích v okolí dráhy pocházejících z jejího provozu, zejména hluk a exhalace palivových zplodin u parní a dieselové trakce, což má vliv na kvalitu užívání, a tím i hodnotu pozemku. Fakt, že údaje v Příloze 1 vyhlášky č. 190/1996 Sb. mají právě uvedený informační význam, a současně fakt, že dráha je samostatnou věcí a nikoliv

součástí pozemku, potvrzuje podle žalovaného i definice obvodu dráhy v ustanovení § 4 zákona o dráhách. Žalovaný přitom popsal důvody, pro které nesouhlasil se závěry vyvozovanými žalobcem z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 1999, sp. zn. 2 Cdon 1414/97. Žalovaný měl za to, že uvedený rozsudek je třeba posuzovat v konkurenci s pozdějšími judikáty téhož soudu, které podle žalovaného svědčí o tom, že si Nejvyšší soud slabá místa své argumentace v předmětném rozsudku zřejmě uvědomil. Žalovaný dále v tomto směru citoval závěry vyslovené v Napadeném rozhodnutí.

30. Žalovaný konečně setrval na svých dříve vyslovených závěrech k námitkám poukazujícím na omluvitelný právní omyl žalobce a námitkám poukazujícím na vydržení vlečky z titulu oprávněné držby v dobré víře. Žalobce nemůže být podle žalovaného v dobré víře proto, že se předávací protokol svým obsahem liší od notářského zápisu coby veřejné listiny právě tím, že výslovně údaj o vydražení dráhy obsahuje, kdežto starší notářský zápis nikoliv. Pokud by bylo jeho vlastnické právo nesporné, neměl by podle žalovaného důvod domáhat se jej v rámci řízení u Obvodního soudu pro Prahu 10 vedeného pod sp. zn. 12 C 149/2003. Z žaloby ani z žádného podání žalobce v řízení podle žalovaného neplyne, že by soud výslovně jeho vlastnické právo k vlečce deklaroval. Skutečnost, že osoba zúčastněná na řízení č. 1 uznala vlastnické právo žalobce k vlečce dopisem ze dne 30. 6. 2010, nemůže absenci autoritativní soudní deklarace tohoto práva zhojit. Kromě toho uvedená společnost nebyla podle žalovaného v postavení nezávislého arbitra, nýbrž provozovatele dotčené vlečky, který zřejmě potřeboval vlečku neprodleně a plynule provozovat, pročež z toho důvodu uznala vlastnické právo žalobce.

V. Replika žalobce

31. Žalobce v replice setrval na žalobní argumentaci.
32. V reakci na obsah vyjádření žalovaného žalobce nesouhlasil s argumentací týkající se § 9 písm. j) vyhlášky č. 177/1995 Sb.
33. K možnosti dráhu snést, rozebrat a na jiném místě ji znovu složit žalobce namítl, že v daném případě bylo ředitelem drážního úřadu ve znaleckém posudku v rámci řízení vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 10 pod sp. zn. 34 C 146/2007 potvrzeno, že v daném případě nelze vlečku, o jejíž zrušení jde, od drážních pozemků oddělit, aniž by došlo k jejímu znehodnocení, resp. že ji nelze bezvadně oddělit a opětovně použít. Žalobce nadto zdůraznil, že rovnocennou částí dráhy je vedle železničního svršku i železniční spodek, který už vůbec nelze přenést na jiné místo, což osvědčuje uvedený závěr, že danou konkrétní vlečku nelze od pozemku oddělit, aniž by došlo k poškození této vlečky, a tedy že vlečka je pouhou součástí pozemků, kdy k pozemku náleží a nelze ji oddělit, aniž by byla znehodnocena.
34. Žalobce dále odmítl argumentaci stran nepřípustnosti podané žaloby jen do odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že v dané pasáži žaloby žalobce toliko rekapituloval obsah napadeného rozhodnutí.
35. Žalobce dále setrval na své argumentaci k problematice protokolu o provedené dražbě a notářského zápisu. Doplnil, že notářský zápis sepsaný v kanceláři příslušné notářky pak pouze osvědčuje průběh dražby, tedy procesní stránku nabytí vlastnického práva. Notář podle žalobce v žádném případě nezkoumá, podrobně nepopisuje či nepotvrzuje předmět dražby. Z tohoto důvodu proto není ani v notářském zápise uvedeno, že se na pozemcích nachází a rovněž přechází na žalobce na pozemcích vzrostlé trvalé porosty. Jelikož je

vlečka součástí drážních pozemků (stejně tak i trvalé porosty), sleduje podle žalobce stejný právní osud, a proto není nezbytné jí přímo v nabývacím právním titulu uvádět, resp. absence údaje o ní nezabrání přechodu vlastnického práva spolu s drážními pozemky. Oproti tomu je však podle žalobce nepochybné, že nabývací titul (i ostatní listiny související s dražbou) by zaznamenaly to, že pozemek je zatížen právy třetích osob v případě, že by tomu tak skutečně bylo. Předávací protokol ze dne 30. 9. 2002 podepsaný předávajícím, dražebníkem a žalobcem jako vydražitelem, který blíže předmět dražby specifikuje, podle žalobce žádným způsobem neneguje ani neodporuje zmíněnému notářskému zápisu a protokolu o provedené dražbě. Ani sám tento notářský zápis s vyšší důkazní hodnotou podle žalobce neuvádí, že by na předmětu dražby mělo váznout právo třetí osoby. Pokud navíc žalovaný připouští, že dráha zvyšuje hodnotu pozemku, fakticky tím podle žalobce uvádí, že odstranění dráhy by hodnotu pozemku snížilo. Žalobce v tomto směru doplnil, že finanční znehodnocení věci, zde pozemku, v případě oddělení věci druhé (vlečky), je dle ustálené soudní judikatury dalším znakem toho, že dráha je pouze součástí pozemku a sleduje stejný právní osud jako pozemek.

36. Žalobce opětovně zdůraznil, že absence jakékoliv zmínky o tom, že by pozemky měly být zatíženy právy třetí osoby, ve shora uvedených pramenech pouze dokládá skutečnost, že tato práva tam nejsou a vlečka je ve vlastnictví vlastníka pozemků, tedy žalobce.
37. K tvrzením žalovaného stran rozhodnutí ze dne 22. 11. 2011, čj. 97/2011-130-SPR/2, žalobce uvedl, že pouze upozornil na rozpolcenost právních názorů žalovaného, který sám původně na základě týchž samých listin (tedy i žalovaným vyzdvihovaného notářského zápisu) dospěl k názoru, že žalobce své vlastnické právo k vlečce doložil, navíc sám žalovaný podle žalobce uvedl, že tak žalobce učinil prokazatelně a hodnověrně. Tuto pasáž pak žalovaný podle žalobce ve svém rozhodnutí zvýraznil tučným písmem, proto je zjevné, že předmětné listiny žalovaný považoval za hlavní důkaz vlastnictví vlečky.
38. K argumentaci možným postihem za správní delikt z důvodu faktického stavu vlečky žalobce zopakoval, že se snaží v souladu se zákonem o zákonné zrušení vlečky, aby mohlo dojít k jejímu odstranění. Nemůže však ovlivnit, jak je zacházeno s navazujícími úseky vlečky na sousedních pozemcích. Drážní úřad ani žalovaný tuto skutečnost nijak neřeší a naopak žalobci vyhrožují. Žalobce v této souvislosti popsal skutečnosti týkající se (ne)uznání vlastnického práva žalobce osobou zúčastněnou na řízení č. 1.
39. Žalobce posléze k tvrzením žalovaného poukazujícím na rozpornost v žalobní argumentaci k otázce nikdy nezpochybněného vlastnického práva obsáhle citoval závěry vyslovené Obvodním soudem pro Prahu 10 v rozsudku ve věci 12 C 149/2003.
40. V části IX. vyjádření žalobce popsal další okolnosti související s postupem drážního úřadu a žalovaného k provozovatelům vleček. V části X. se pak žalobce vyjádřil k argumentaci žalovaného, který nesouhlasil se závěry vyvozovanými žalobcem z rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 26. 10. 1999, sp. zn. 2 Cdon 1414/97. Doplnil, že i zákon o dráhách považuje dráhu za součást pozemku, byť tuto otázku explicitně neřeší, jak plyne např. z § 10 zákona, který ukládá povinnosti pouze vlastníkům sousedních pozemků. Žalobce v této souvislosti opětovně poukázal na § 6 odst. 5 zákona č. 338/1992 Sb., s tím, že považuje v právním státě za nepřijatelné, aby nebylo respektováno výslovné znění zákona řešící právní povahu vlečky, byť z jiné právní oblasti.
41. K otázce dobré víry žalobce, resp. svého omluvitelného právního omylu žalobce setrval na své žalobní argumentaci.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

VI. Posouzení věci Městským soudem v Praze

42. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí i řízení, které mu předcházelo, v rozsahu žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.), přitom vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání rozhodnutí. O podané žalobě soud rozhodl bez nařízení jednání, když byly pro takový postup dány předpoklady stanovené v § 76 odst. 1 s. ř. s. K provedení žalobcem navrhovaných důkazních prostředků při jednání soud nepřistoupil, neboť by jejich provedení nemohlo na meritorních závěrech soudu ničeho změnit.
43. V posuzované věci je mezi účastníky sporné, zda žalobce v řízení o žádosti o zrušení vlečky doložil své vlastnické právo k vlečce a zda byl tedy aktivně legitimován k podání návrhu podle § 5 odst. 4 zákona o dráhách. Podstatou sporu mezi žalobcem a žalovaným je přitom charakter vlečky co do její způsobilosti být samostatným předmětem právních vztahů. Žalobce totiž své vlastnické právo k vlečce odvíjí především od tvrzeného nabytí vlastnického práva k drážním pozemkům a vlečce na nich umístěné coby jejich součástí v dobrovolné dražbě.
44. Zatímco žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí zhodnotil, že vlečka je ze své povahy samostatnou věcí v právním smyslu, žalobce je přesvědčen, že vlečka není v daném případě způsobilá být samostatným předmětem právních vztahů, ale je toliko součástí jím vydražených drážních pozemků, a proto mu k ní svědčí vlastnické právo.
45. Městský soud v Praze připomíná, že podle § 2 odst. 1 se dráhou rozumí dopravní cesta určená k pohybu drážních vozidel včetně pevných technických zařízení potřebných pro zajištění jejího bezpečného a plynulého provozování. Zákon o dráhách se obecně vztahuje na dráhy železniční, tramvajové, trolejbusové a lanové (§ 1 odst. 1). Ustanovení § 3 pak provádí subkategorizaci drah železničních, přičemž jednotlivé subkategorie legálně definuje.
46. Podle § 3 odst. 1 zákona o dráhách v rozhodném znění platilo, že železniční dráhy se z hlediska významu, účelu a technických podmínek, stanovených prováděcím předpisem, člení do jednotlivých kategorií. Kategoriemi železničních drah jsou:
- a) dráha celostátní, již je dráha, která slouží mezinárodní a celostátní veřejné železniční dopravě a je jako taková označena,
 - b) dráha regionální, již je dráha regionálního nebo místního významu, která slouží veřejné železniční dopravě a je zaústěná do celostátní nebo jiné regionální dráhy,
 - c) vlečka, již je dráha, která slouží vlastní potřebě provozovatele nebo jiného podnikatele a je zaústěná do celostátní nebo regionální dráhy, nebo jiné vlečky,
 - d) speciální dráha, která slouží zejména k zabezpečení dopravní obslužnosti obce.
47. Z § 5 odst. 4 zákona o dráhách v rozhodném znění se pak podává, že dráhu jako cestu určenou k pohybu drážních vozidel lze zrušit jen na návrh vlastníka. O zrušení dráhy rozhoduje drážní správní úřad“.
48. Ustanovení § 5 odst. 1 věty druhé zákona o dráhách ve znění účinném od 1. 4. 2017 pak výslovně předvídá, že stavba dráhy není součástí pozemku.
49. Podle § 498 odst. 1 OZ 2012 nemovité věci jsou pozemky a podzemní stavby se samostatným účelovým určením, jakož i věcná práva k nim, a práva, která za nemovité

věci prohlásí zákon. Stanoví-li zákon, že určitá věc není součástí pozemku, a nelze-li takovou věc přenést z místa na místo bez porušení její podstaty, je i tato věc nemovitá.

50. Podle § 506 odst. 1 OZ 2012 součástí pozemku je prostor nad povrchem i pod povrchem, stavby zřízené na pozemku a jiná zařízení (dále jen „stavba“) s výjimkou staveb dočasných, včetně toho, co je zapuštěno v pozemku nebo upevněno ve zdech.
51. Podle § 3054 OZ 2012 platí, že stavba, která není podle dosavadních právních předpisů součástí pozemku, na němž je zřízena, přestává být dnem nabytí účinnosti tohoto zákona samostatnou věcí a stává se součástí pozemku, měla-li v den nabytí účinnosti tohoto zákona vlastnické právo k stavbě i vlastnické právo k pozemku táž osoba.
52. Podle § 119 odst. 2 OZ 1964 platilo, že nemovitostmi jsou pozemky a stavby spojené se zemí pevným základem. Z ustanovení § 120 odst. 1 OZ 1964 plynulo, že součástí věci je vše, co k ní podle její povahy náleží a nemůže být odděleno, aniž by se tím věc znehodnotila, přičemž dle odst. 2 uvedeného ustanovení platilo, že stavba není součástí pozemku.
53. Mezi účastníky není sporné, že aktivní legitimace k podání návrhu na zrušení dráhy je vyhrazena vlastníku dráhy, tj. vlastníku vlečky coby dopravní cesty ve smyslu § 2 odst. 1 ve spojení s § 3 odst. 1 písm. c) zákona o dráhách. Městský soud v Praze účastníkům řízení přisvědčuje, že pro posouzení tohoto právního problému a zprostředkovaně pro posouzení zákonnosti Napadeného rozhodnutí je klíčovým zodpovězení otázky, zda byla vlečka v daném případě samostatnou nemovitou věcí, tj. samostatným předmětem právních vztahů. Pokud by tomu tak bylo, připadalo by totiž se zřetelem k přechodnému ustanovení § 3054 OZ 2012 do úvahy (za splnění podmínky rozdílnosti v osobách vlastníků), že si vlečka tento svůj charakter ponechala, přestože se nová úprava civilního práva s účinností od 1. 1. 2014 obecně přiklonila k zásadě *superficies solo cedit*. Soud přitom zdůrazňuje, že v tomto řízení se zřetelem k § 75 odst. 1 s. ř. s. nemohl bez dalšího vyjít ze shora citovaného § 5 odst. 1 věty druhé zákona o dráhách ve znění účinném od 1. 4. 2017.
54. Z uvedeného je tedy zřejmé, že důsledné posouzení otázky charakteru předmětné vlečky co do její (ne)způsobilosti být před 1. 1. 2014 samostatným předmětem právních vztahů je esenciálním předpokladem posouzení aktivní legitimace žalobce na podání návrhu podle § 5 odst. 4 zákona o dráhách. Právě takové posouzení této otázky pak bylo klíčovým úkolem drážního úřadu a žalovaného, kteří žalobci tuto aktivní legitimaci v návaznosti na jimi přijatý závěr o povaze vlečky coby samostatné věci v právním smyslu odepřeli.
55. Shodnou právní otázkou, tj. posouzením charakteru vlečky co do způsobilosti být samostatným předmětem právních vztahů, resp. posouzením, zda je vlečka samostatnou stavbou v občanskoprávním smyslu, se již správní soudy v minulosti zabývaly. Jakkoli tomu učinily u daně z nemovitých věcí, je třeba tam uvedené závěry zohlednit, neboť v obou případech je pro meritorní rozhodnutí soudu podstatné, zda jde v konkrétním případě o stavbu v občanskoprávním smyslu.
56. Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 17. 4. 2014, čj. 7 Afs 1/2013 - 39, zrušil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 7. 12. 2012, čj. 30 Af 116/2011 - 54, ve kterém se krajský soud postavil na závěr, že vlečka je již ze své povahy samostatnou věcí v právním smyslu ve smyslu § 119 odst. 2 OZ 1964. Nejvyšší správní soud v odůvodnění předmětného rozhodnutí uzavřel, že „v nálezu ze dne 6. 5. 2003, sp. zn. I. ÚS 483/01, Ústavní soud k této problematice uvedl, že „Jde - li o stavbu spojenou se zemí pevným základem

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

či nikoliv je třeba vždy posoudit podle okolností konkrétního případu. Přitom "spojení se zemí pevným základem" je možno stručně charakterizovat tak, že věc nesmí být oddělitelná od země, aniž by došlo k porušení věci. Pevné spojení věci se zemí musí být zároveň takové, aby bylo schopno odolat zejména účinkům přírodních vlivů dané lokality na věc a účinkům vlastního působení věci. Z hlediska stavebního je pevný základ základovou prostorovou konstrukcí geometricky a fyzikálně jednoznačně vymezenou a definovanou, a to pro konkrétní stavební objekt, v konkrétní lokalitě a v konkrétních vnitřních a vnějších podmínkách. Je zřejmé, že posouzení existence pevného základu konkrétní stavby je otázkou odbornou, k níž soud zpravidla nemá dostatek odborných znalostí, a proto je třeba v rámci dokazování provést důkaz znaleckým posudkem či odborným vyjádřením. Důkaz znaleckým posudkem včetně případného slyšení znalce je soud oprávněn hodnotit podle § 132 o.s.ř., čili především podle zásady volného hodnocení důkazů. Hodnocení soudu však nemohou podléhat odborné znalecké závěry ve smyslu jejich správnosti, soud může hodnotit přesvědčivost posudku co do jeho úplnosti ve vztahu k zadání, logické odůvodnění znaleckého nálezu a jeho soulad s ostatními provedenými důkazy.“

Správce daně a finanční ředitelství, stejně jako krajský soud, však při posuzování odborné otázky, zda se jedná o stavbu spojenou se zemí pevným základem, nevycházely ze znaleckého posudku nebo odborného vyjádření, ale své závěry učinily pouze na základě drážního zákona a drážního řádu. Tímto způsobem však nelze dospět k nezvratnému závěru, zda předmětná vlečka je či není stavbou ve smyslu ust. § 119 odst. 2 o. z. Drážní zákon totiž v ust. § 3 odst. 1, v němž je upravena kategorizace drah, pod písm. c) pouze definuje vlečku jako dráhu, která slouží vlastní potřebě provozovatele nebo jiného podnikatele a je zaústěná do celostátní nebo regionální dráhy nebo jiné vlečky a v ust. § 5 odst. 1 až 3 pak vymezuje, co se rozumí stavbou dráhy a stavbou na dráze. Správní orgány, a následně ani krajský soud, se vůbec nezabývaly tím, jaké jsou technické parametry vlečky, jak je konstruovaná, jaká technologie byla při její stavbě použita apod., aby bylo možno posoudit, jaký charakter stavba vlečky má, a zda se tedy jedná o stavbu pevně spojenou se zemí. Ne každá stavba, byť odpovídá stavebněprávním předpisům, je rovněž stavbou ve smyslu ust. § 119 odst. 2 o. z. Není zřejmé, zda vlečka je součástí pozemku nebo stavbou ve smyslu občanskoprávním. Přitom stavbou ve smyslu občanskoprávním nemůže být stavební činností vytvořená stavba či konstrukce, u níž nelze určit jasnou hranici, kde končí pozemek a kde začíná samotná stavba.

Vzhledem k nedostatečně zjištěnému stavu věci se Nejvyšší správní soud nemůže vypořádat se stížní námitkou, že vlečka není stavbou ve smyslu občanskoprávním. Skutkový stav, na základě něhož učinily správní orgány závěr, že předmětná vlečka je stavbou ve smyslu ust. § 119 odst. 2 o. z., tak nemá oporu ve správním spise. Krajský soud proto pochybil, pokud pro tuto důvodně vytýkanou vadu napadené správní rozhodnutí nezrušil“.

57. Z právě uvedeného je zjevné, že Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací praxi vyloučil, že by určitou stavbu dráhy, konkrétně vlečku, bylo možno bez dalšího považovat za stavbu v občanskoprávním smyslu a tedy samostatnou nemovitou věc podle § 119 odst. 2 OZ 1964 již na základě obecných vlastností vleček (drah) či toliko na základě právní úpravy obsažené v drážním zákoně či drážním řádu.
58. Právě naopak Nejvyšší správní soud akcentoval, že otázku, zda jde o stavbu spojenou se zemí pevným základem či nikoliv, je třeba vždy důsledně posoudit podle okolností konkrétního případu, a to zásadně na základě posouzení technických parametrů vlečky, úvaze o typu její konstrukce a povaze technologie použité při její stavbě, neboť pouze tak je možno posoudit, jaký charakter stavba vlečky má. Jak uvedl Ústavní soud v rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

ze dne 6. 5. 2003, sp. zn. I. ÚS 483/01, z hlediska stavebního je pevný základ základovou prostorovou konstrukcí geometricky a fyzikálně jednoznačně vymezenou a definovanou, a to pro konkrétní stavební objekt, v konkrétní lokalitě a v konkrétních vnitřních a vnějších podmínkách.

59. Nejvyšší správní soud rovněž zdůraznil, že posouzení existence pevného základu konkrétní stavby je otázkou odbornou, k níž je třeba mít dostatek odborných znalostí. Nemá-li přitom oprávněná úřední osoba k posouzení této odborné skutkové otázky potřebné znalosti, je v takovém případě správní orgán povinen v rámci dokazování provést důkaz znaleckým posudkem či odborným vyjádřením.
60. Nejvyšší správní soud přitom shodně jako Ústavní soud a civilní soudy považoval pro posouzení předmětné právní otázky za nezbytné vždy v konkrétním případě zvážit, zda je možné ve vztahu ke konkrétní stavbě dráhy (vlečky) určit jasnou hranici, kde končí pozemek a kde začíná samotná stavba, neboť nemožnost takového určení vylučuje posouzení stavby jako samostatného předmětu právních vztahů. Rovněž vyšel z Ústavním soudem a civilními soudy opakovaně vyslovených východisek, podle nichž je spojení se zemí pevným základem možno charakterizovat tak, že věc nesmí být oddělitelná od země, aniž by došlo k porušení věci, přičemž pevné spojení věci se zemí musí být zároveň takové, aby bylo schopno odolat zejména účinkům přírodních vlivů dané lokality na věc a účinkům vlastního působení věci.
61. Uvedené závěry přitom podle přesvědčení Městského soudu v Praze reflektují dnes již ustálenou rozhodovací praxi Ústavního soudu a Nejvyššího soudu, trvající na přísně individuálním posuzování určité stavby co do její způsobilosti být samostatnou nemovitou věcí, resp. samostatným předmětem právních vztahů. V tomto směru soud pro větší stručnost odkazuje na závěry vyslovené v rozhodnutích Ústavního soudu ze dne 23. 3. 2015, sp. zn. I. ÚS 3143/13, ze dne 15. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 1351/10, či ze dne 6. 5. 2003, sp. zn. I. ÚS 483/01, a v rozhodnutích Nejvyššího soudu ze dne 24. 10. 2017, sp. zn. 22 Cdo 1535/2017, ze dne 26. 1. 2016, sp. zn. 22 Cdo 1487/2015, ze dne 10. 6. 2014, sp. zn. 28 Cdo 3895/2013, ze dne 26. 4. 2016, sp. zn. 28 Cdo 4372/2014, ze dne 26. 10. 2010, sp. zn. 28 Cdo 1470/2010, ze dne 23. 7. 2012, sp. zn. 22 Cdo 1928/2010, ze dne 13. 5. 2003, sp. zn. 22 Cdo 737/2002, ze dne 28. 1. 1998, sp. zn. 3 Cdon 1305/96, ze dne 26. 8. 2003, sp. zn. 22 Cdo 1221/2002, ze dne 28. 2. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1118/2005, či v rozhodnutích Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 9. 2009, sp. zn. 5 As 62/2008, ze dne 25. 9. 2008, čj. 5 Afs 24/2008 - 63, publ. pod č. 1752/2009 Sb. NSS.
62. Městský soud v Praze neshledal v projednávané věci důvodu se od takto vysloveného právního názoru odchýlit. Proto shrnuje, že žalovaný, resp. drážní úřad byli na základě takto vymezených judikatorních mantinelů povinni v rámci správního řízení otázku, zda jde o stavbu spojenou se zemí pevným základem či nikoliv, důsledně posoudit podle okolností nyní řešené věci, tj. na základě posouzení technických parametrů vlečky, úvaze o typu její konstrukce a povaze technologie použité při její stavbě. Byli přitom zavázáni uvážit, zda je možné ve vztahu ke konkrétní stavbě vlečky určit jasnou hranici, kde končí pozemek a kde začíná samotná stavba, a to i s ohledem na složení stavby vlečky ze železničního spodku a železničního svršku. Rovněž byli povinni posoudit, zda je daná konkrétní vlečka oddělitelná od země, aniž by došlo k porušení vlečky (ve vztahu k naplnění předpokladu pojmu pevného spojení se zemí), resp. zda by došlo k poškození pozemku oddělením vlečky (ve vztahu k posouzení naplnění předpokladu dle § 120 OZ 1964, tj. zda může být vlečka oddělena, aniž by se tím hlavní věc znehodnotila). Pokud pak

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

k posouzení těchto odborných skutkových otázek neměli dostatek odborných znalostí, byli povinni doplnit dokazování o podklady předvídané v § 56 správního řádu.

63. V nyní posuzované věci však správní orgány těmto standardům nedostály. Drážní úřad i žalovaný se ve svých rozhodnutích omezili na paušální závěr o povaze vlečky coby typu dráhy, aniž by svůj závěr opřeli o zkoumání výše popsaných otázek ve vztahu k dané konkrétní dráze, která byla předmětem řízení. Žalovaný opřel Napadené rozhodnutí o výhradně obecné závěry o povaze vlečky coby samostatné věci v právním smyslu, o tom, že dráha nemá povahu pouhého ztvárnění pozemku, o tom, že její blíže neurčené znaky z ní činí věc v právním smyslu, či že by oddělením dráhy od pozemku, na němž dráha leží, nedošlo k funkčnímu znehodnocení pozemku. Teprve na základě této primární úvahy, na základě níž uzavřel o nemožnosti nabýt vlastnické právo k vlečce vydražením v dobrovolné dražbě, se žalovaný jal posuzovat další námitky žalobce (nabytí vlastnického práva vydržením, aplikace katastrálních předpisů aj.).
64. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí ani ze správního spisu není zřejmé, zda se správní orgány v daném případě v souladu s výše popsanými východisky individuálně zabývaly konkrétními technickými parametry dané vlečky, její konstrukcí či povahou stavební technologie použité při jejím zhotovení. Rovněž není z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů ani správního spisu seznatelné, zda a jak se správní orgány vypořádaly s otázkou, zda je v daném konkrétním případě možno danou vlečku sestávající se vedle železničního svršku (tělesa kolejí) i z železničního spodku (nosného podkladu železničního svršku), tvořícího z hlediska stavebnětechnického i funkčního se železničním svrškem jeden celek, oddělit od pozemku, aniž by došlo k porušení podstaty předmětné vlečky a účelu užívání pozemku. Není zřejmé, na základě jakých konkrétních úvah žalovaný dospěl k závěru, že oddělením dráhy od pozemku, na němž dráha leží, by nedošlo k funkčnímu znehodnocení pozemku (žalovaný se ostatně nezabýval ani dalšími judikatorně aprobovanými variantami poškození hlavní věci omezujícími prostor pro závěr o samostatné nemovité věci, jako je ztráta hodnoty peněžní či estetické – srov. např. rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 19. 6. 2001, sp. zn. 22 Cdo 2250/99). Obsah správního spisu o takovém individuálním zkoumání těchto okolností nesvědčí. Z vyjádření žalovaného k podané žalobě je naopak patrné, že žalovaný námitky žalobce poukazující na konkrétní stav dané vlečky přehlížel.
65. Za této situace nemohl soud než s přihlédnutím k právnímu názoru vyjádřenému ve shora citovaném rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 4. 2014, čj. 7 Afs 1/2013 - 39, který je pro jeho relevanci podle přesvědčení soudu aplikovatelný i v nyní posuzovaném případě, uzavřít, že skutkový stav, na základě něhož učinil žalovaný závěr, že předmětná vlečka je stavbou ve smyslu § 119 odst. 2 OZ 1964, zcela postrádá oporu ve správním spise.
66. Z uvedených důvodů soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí žalovaného v souladu s § 76 odst. 1 písm. b) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s. ř. s. zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení. Soud se přitom za této situace nemohl zabývat dalšími žalobními námitkami, neboť správní orgány musí nejprve v dalším řízení zohlednit závěry vyslovené výše v bodech 54 – 65 tohoto rozsudku a znovu posoudit (respektujíc shora popsané judikatorní standardy), zda bylo možno danou vlečku s přihlédnutím k § 3054 OZ 2012 ve spojení s § 119 odst. 2 OZ 1964 považovat před 1. 1. 2014 za samostatnou věc v právním smyslu. V této souvislosti považuje soud za praktické, aby byla osoba zúčastněná na řízení č. 1 ve správním řízení dotázána na to, zda uplatňuje své vlastnické právo k předmětné vlečce, resp. zda se považovala a nadále považuje za vlastníka této stavby. Soud přitom doplňuje, že správní orgány by rovněž v dalším řízení měly zvážit důsledky novelizace zákona o

dráhách, resp. dikce ustanovení § 5 odst. 1 věty druhé zákona o dráhách ve znění účinném od 1. 4. 2017.

67. Právním názorem soudu vysloveným v tomto rozsudku je žalovaný v dalším řízení vázán (ust. § 78 odst. 5 s. ř. s.).
68. Nad rámec nezbytného odůvodnění soud doplňuje, že v případě pokračujícího sporu stran otázky vlastnictví k předmětné vlečce nelze žalobci než doporučit, aby se svého tvrzeného práva domáhal v řízení před civilními soudy.
69. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní poplatek ve výši celkem 3 000 Kč, náklady za zastoupení advokátem za 3 úkony právní služby po 3 100 Kč (převzetí věci, sepsání žaloby a sepsání repliky) a režijní paušály po 300 Kč, celkem tedy 10 200 Kč podle ust. § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 a § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů. Celková výše přiznaných nákladů tak činí 13 200 Kč.
70. Výroky III. a IV. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny § 60 odst. 5 s. ř. s., podle kterého osoba zúčastněná na řízení zásadně nemá právo na náhradu nákladů řízení. V posuzované věci přitom soud žádnou povinnost osobám zúčastněným na řízení neuložil.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. července 2018

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.